

[Johs. Christiansen.]

af Forlystelseslivet kommer til at bære sin Del af de øgede Byrder, som Efterkrigstidens ekstraordinære Opgaver paalægger vort Folk, men jeg synes ikke, det er helt ret og rimeligt at lægge dem ensidigt paa Biografteatrene.

I denne Forbindelse er det f. Eks., synes jeg, noget vanskeligt helt at forbigaa Forlystelser som Cirkus og Væddeløb med Totalisator o. lign., ikke fordi jeg ønsker at fortrædige disse Forlystelser; de har deres Publikum, og Staten skal ikke være Formynder for sine Borgere paa dette Omraade, i hvert Fald ikke efter min Mening. Enhver bør have Lov at søge sin Trang til sømmelige Adspredelser tilfredsstillet dér, hvor hans Interesse er, og hvor hans Pengepung tillader ham at gaa. Der er blot ingen rigtig Mening i kun at slaa ned paa Biograferne. I denne Forbindelse skal jeg ogsaa pege paa de offentlige Baller. De udgør ogsaa en Del af de Skattekilder, som Forlystelseskattelovgivningen fik til at springe, og jeg kan ikke se nogen rigtig logisk Begrundelse for, at man gaar forbi dem. At det særlig er Ungdommen, der kommer dér, er ingen Begrundelse, for Ungdommen gaar ogsaa meget gerne i Biografteater. Jeg har nævnt Væddeløb med Totalisator og vil gerne føje hertil, at naar der aarlig omsættes for betydelige Millionbeløb ved disse Totalisatorer, kan Finansministeren næppe begaa nogen større Synd ved at forhøje Entréafgiften. Den anslaaes at ville give op ved 400 000 Kr., saa den kan sikkert bære en Del mere. Man kan sige, at dette dog aldrig kan blive til det helt store, og det er naturligvis rigtigt, men er det fuldkommen givet, at ikke selve Totalisatorafgiften skulde kunne skæppe noget mere, end den gør? Og hvad med de relativt store Spilleindtægter f. Eks. i Tivoli? De er Udtryk for en Spillelidenskab, der vel næppe kan henregnes til de Borgerdyder, der bærer Landet. Og større Skade vil næppe heller ske, hvis Finansministeren ogsaa kiggede inden for her, nu da Lejlighed byder sig.

Jeg synes, som sagt, ikke om, at den Forhøjelse af Forlystelsesafgiften, som Ministeren har ment ikke at kunne se bort fra, ensidigt skal falde paa Biografteatrene. Man kan mene om Filmsforestillinger, hvad man vil, saa er den Underholdning, de byder

Publikum, dog af en anden kulturel Værdi, end hvad baade Cirkus, Totalisatorspil, offentlige Baller og Tivolis Pengespil byder paa.

Jeg skal indrømme, at de har den store Fordel rent fiskalt set, at de indbringer Staten ca. 6 Gange mere end samtlige øvrige Forlystelsesafgifter tilsammen, og det er maaske Forklaringen paa, at den højtærede Minister, der unægteligt har maattet være ude paa Storsvildtjagt, i denne Omgang har ladet de mindre Forekomster i Fred, men maaske han alligevel vil se lidt paa de Ting, jeg her har ment at maatte pege paa.

Jeg ved endelig ikke rigtig, om det var en Tanke at søge Afgifterne gradueret noget efter Biografernes Størrelse. Jeg tør ikke sige, om en saadan eventuel Graduering er praktisk gennemførlig. Jeg mener blot, at de smaa Teatre med under 500 Pladser og under 150 Forestillinger om Aaret vil have betydeligt vanskeligere ved at udrede en Afgift paa 65 pCt., end de store og allerstørste Teatre vil have. Man kunde maaske se lidt nærmere paa disse Ting i det Udvalg, jeg gaar ud fra bliver nedsat.

Man vil forstaa af de Bemærkninger, jeg har gjort, at begejstret for den Afgift, der er Tale om her, er jeg ikke. Paa den anden Side synes jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen lagde det op i et for højt Plan, naar han talte om et Nødvendighedsforbrug i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag. Det er vel ikke helt uden Mening, hvis man peger paa, at det ærede Medlems Parti for faa Dage siden stemte for en Række Forbrugsafgifter, og derfor synes jeg ogsaa, at det ærede Medlem maaske dog vilde kunne være modtagelig for den Henstilling, at man i Fællesskab kunde se paa ogsaa dette Forslag i det kommende Udvalg.

Saa vil jeg ogsaa gerne sige, at ligesom de ekstraordinære Forbrugsafgifter, der blev vedtaget forleden Dag, maatte anses for nødvendige under Hensyn til den finansielle Situation, saa maa den Afgift, vi her taler om, ligeledes anses for nødvendig, og jeg tilsiger mit Partis Villighed til at forhandle om en rimelig Ordning i Udvalget; men jeg vil gerne ogsaa i denne Forbindelse, fordi det nu engang ligger mig noget paa Sinde, sige til Finansministeren, at saa vil det jo heller ingen Skade være til, om vi i ret umid-